

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 13Co/161/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412214583  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6412214583.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcov: 1/ Y. V., nar. XX. XX. XXXX a 2/ I. V., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom Stará Kremnička 32, obaja v konaní právne zastúpení Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, so sídlom Riečna 2, Bratislava, proti žalovanému: R. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. V. XXX, v konaní právne zastúpený JUDr. Ivom Osvaldom, advokátom, so sídlom Trhová 1, Zvolen, v konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do BSM (pôvodne v konaní o určenie hranice pozemkov), o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/192/2012-274 zo dňa 12. 09. 2017, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti: C-KN parcely č. XX/X, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Žiar nad Q., katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres A. nad Q. a v súvisiacom výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e.

II. Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

K.. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

### odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX, vedenom I. úradom A. nad Q., katastrálny odbor, pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom ako C-KN parcela č. XX/X, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup> ; vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou podanou voči žalovanému pôvodne domáhali určenia hranice medzi ich pozemkami parc. č. XX/X, č. XX/X, č. XX/X a č. XX/X a pozemkami žalovaného parc. č. XX/X a č. XX/X v zmysle geometrického plánu č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005, vypracovaného zhotoviteľom Geodézia Žilina, s. r. o., IČO: 31 562 388. Následne podaním doručeným okresnému súdu dňa 07. 04. 2017 žalobcovia 1/ a 2/ žiadali pripustiť zmenu žaloby spočívajúcu v určení, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti C-KN parcela č. XX/X, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX, vedenom I. úradom A. nad Q., katastrálny odbor, pre k. ú. L. V., obec L. V., okres A. nad Q. a v určení, že žalovaný je výlučný vlastník nehnuteľnosti C-KN parcela č. XX/X, záhrada o výmere X m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Žiar nad Hronom, katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom a nehnuteľnosti C-KN parcela č. XX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere X m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Žiar nad Hronom, katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom.

V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku uviedol, že nakoľko boli splnené podmienky podľa § 143 ods. 1 a 2 CSP, pretože výsledky dovtedajšieho konania mohli byť podkladom aj pre konanie o zmenenej žalobe a na konanie o zmenenej žalobe nebol vecne ani kauzálny príslušný iný súd, okresný súd žalobcami navrhnutú zmenu žaloby pripustil uznesením zo dňa 22. 05. 2017 č. k. 12C/192/2012-257.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku ďalej konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ opierali dôvodnosť žaloby o tie skutkové tvrdenia, že predmetný pozemok C-KN parcelu č. XX/X nadobudli spolu s inými pozemkami riadne Štátnym notárstvom v Žiari nad Hronom dňa 27. 12. 1972 pod RI. XXX/XX registrovanou kúpnu zmluvou zo dňa 22. 12. 1972, uzatvorenou vo forme notárskej zápisnice N XXX/XX, N XXX/XXXX, no v dôsledku tzv. komplexnej údržby nehnuteľností v roku 1982 došlo na ich úkor k posunu vzájomnej hranice so susednými pozemkami, ktoré teraz vlastní žalovaný. Tým v rozpore s právnym stavom sa ich pozemky zmenšili práve o parcelu č. 22/6. Žalovaný sa bránil tým, že nakoľko dochádzalo v minulosti k nejasnostiam ohľadne hranice medzi jeho pozemkami a susediacimi pozemkami žalobcov, uzavrel s nimi dňa 19. 08. 2005 za prítomnosti svedkov K.. T. a K.. U. dohodu, na základe ktorej bol za vzájomného súhlasu vypracovaný geometrický plán č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005 (založený na č. l. 37 a nasl. spisu) a ním bola ustálená hranica ich pozemkov, voči ktorej žalobcovia nemali žiadne výhrady. Na podklade tohto geometrického plánu vznikli pozemky C-KN parc. č. XX/X, č. XX/X a č. XX/X, ktoré si potom mali žalobcovia a žalovaný vzájomne odpredať v súlade s tým, ako sa tieto pozemky v dôsledku vybudovania oplotenia po roku 2005 žalobcami užívajú, t. j. žalovaný mal odkúpiť od žalobcov 1/ a 2/ pozemky parcela č. XX/X a č. XX/X a žalobcovia od neho pozemok parcela č. XX/X, k čomu však nedošlo. Obrana žalovaného potom spočívala v tom, že pozemok C-KN parc. č. XX/X nadobudol vydržaním, pretože tento dlhodobo užíval ako súčasť ostatných svojich pozemkov.

1.3 Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal takmer všetky stranami sporu označené dôkazy, okrem znaleckého dokazovania navrhovaného žalobcami, na ustálenie hranice medzi pozemkami, pretože dospel k záveru, že takéto dokazovanie stratilo opodstatnenie po tom, čo žalobcovia zmenili žalobu v nadväznosti na vlastné zistenie, že i podľa vyjadrení nimi oslovených geodetov prebiehala pôvodná hranica medzi pozemkami v roku 1972 až na minimálne odchýlky tak, ako bola zakreslená v geometrickom pláne č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005. Uvedené žalovaný síce nepriamo v konaní spochybňoval, no takýto priebeh hranice po kúpe sporných pozemkov žalobcami v roku 1972, totožný s hranicou zakreslenou v geometrickom pláne z roku 2005 mal súd prvej inštancie preukázaný porovnaním grafickej časti tohto geometrického plánu (č. l. 39 spisu) a snímky z pozemkovej mapy z roku 1973 (č. l. 15 spisu), zobrazujúcej už stav po uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 22. 12. 1972, ktorá ohľadne prevádzaných pozemkov vychádzala z geometrického plánu č. XXX-XXX-XX zo dňa 08. 11. 1972 (č. l. 113 a nasl., kde grafická časť je na č. l. 118 spisu). Z týchto dôkazov je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že hranica medzi vtedajšími EN parcelami č. X/X a č. X/XX, nadobúdanými predmetnou kúpnu zmluvou z roku 1972 žalobcami a susediacou EN parcelou č. 1/11, ktorú zasa touto kúpnu zmluvou nadobúdali právni predchodcovia žalovaného, bola úplne rovná a nijako sa nelomila smerom do pozemkov žalobcov, ako to bolo následne v neskoršom období 80. rokov minulého storočia nesprávne zakreslené do mapových podkladov v dôsledku tzv. leteckého snímkovania. Tu evidentne podľa súdu prvej inštancie došlo ku chybe v tom zmysle, že „nová“ hranica sa stotožnila s múrom stodoly („humna či pajty“), ktorá v minulosti podľa vhodných vyjadrení oboch strán sporu stála na pozemku žalobcov a ktorú žalovaný s ich súhlasom aj využíval pri stavbe svojho domu na uskladnenie rôznych vecí. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku uviedol, že rovnako nevykonal ani dôkaz - dožiadanie na kataster ohľadne bližšieho ozrejmenia dôkazu predloženého žalovaným (listiny nachádzajúcej sa v spise na č. l. 270, obsahujúcej podpisy žalobcu 1/ a právneho predchodcu žalovaného v súvislosti s tzv. leteckým mapovaním), pretože v konaní boli vypočítaní žalovaným označení dvaja svedkovia, ktorých výpovede považoval súd prvej inštancie za natoľko presvedčivé, že vykonanie ďalšieho dôkazu už považoval za nadbytočné. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že z výpovede svedka K.. T. (člena stavebnej komisie) ako aj z výpovede svedka K.. U. (vtedajšieho starostu obce) možno urobiť spoľahlivý záver, že strany sporu v roku 2005 vôbec nemali predstavu o presnom priebehu hranice medzi svojimi pozemkami. Vyplýva to predovšetkým z výpovede starostu, ktorý sa vyjadril, že ani žalobcovia ani žalovaný presne nevedeli, kadiaľ prechádza spoločná hranica pozemkov. Toto vyjadrenie svedka považoval súd prvej inštancie jednak za plne logické, (pretože inak by strany sporu v roku 2005 neuzatvárali dohodu, na základe ktorej si ustálili priebeh hranice) a jednak za kľúčové vo vzťahu k obrane

žalovaného, pretože vydržať možno pozemok, resp. jeho časť vtedy, ak vydržiteľ vie, čo vlastne drží, teda odkiaľ pokiaľ siaha jeho pozemok, lebo len vtedy si môže byť istý svojou držbou, ktorá môže viesť k vydržaniu.

1.4 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný nepredložil v konaní žiadny priamy rukolapný dôkaz o tom, že užíval sporné pozemky až po humno, t. j. v súlade s hranicou, ktorá bola zakreslená po leteckom mapovaní v roku 1982, pričom svedok K.. T. v rámci svojej svedeckej výpovede uviedol, že o priebehu hranice mu v roku 2005 rozprával v podstate len žalovaný, ktorý predmetné pozemkové nehnuteľnosti podľa jeho tvrdenia užíval až po múr humna a tak túto vedomosť nadobudol len od žalovaného, a teda nie na základe inak získaných vlastných poznatkov. Svedok K.. U. sa v rámci svojej svedeckej výpovede vyjadril tak, že nemôže s istotou uviesť, že žalovaný predmetné pozemkové nehnuteľnosti užíval takým spôsobom ako tvrdí, lebo „tam s nimi nežil“, pričom podľa svedka K.. U. za túto časť pozemkových nehnuteľností žalovaný platil daň podľa zákona č. 582/2004 Z. z., no zároveň z výpovede uvedeného svedka nepriamo vyplynulo, že do roku 2005 za tú istú časť pozemkových nehnuteľností daň platili žalobcovia a až od roku 2005 žalovaný. Užívanie spornej C-KN parcely č. XX/X žalobcami zasa potvrdzoval svojou výpoveďou syn žalobcov M. V., ktorý sa pred súdom prvej inštancie vyjadril v tom zmysle, že na nej (hranici pozemkov) mali v minulosti postavený kurník, čo žalovaný nijako nespochybnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tieto dôkazy vyhodnotil s poukazom na ust. § 191 ods. 1 CSP tak, že žalovaný síce sporný pozemok C-KN parcela č. XX/X užíval po tom ako ho po administratívnom posune hranice okolo roku 1982 spolu s ostatnými pozemkami získal od svojich rodičov darom (a to časť v roku 1984 a časť v roku 1995), no vzhľadom na v skutočnosti na mieste samom nevyznačenú, a teda nejasnú hranicu, ktorá bola ustálená až v roku 2005 geometrickým plánom č. 212-59/2005 zo dňa 07. 09. 2005 po vzájomnej dohode so žalobcami, nemohol ho užívať v presvedčení, že je jeho vlastníkom. V uvedenej súvislosti poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na to, že žalovaný sa vyjadril v konaní v tom zmysle, že pozemky po rodičoch vrátane sporného pozemku užíval na základe geometrického plánu z roku 1984 (č. I. 129 spisu), no súčasne aj on potvrdil, že nikdy predtým hranica v teréne nebola vymedzená plotom či iným trvalým spôsobom a on predmetný pozemok užíval so súhlasom žalobcov až po hospodársku budovu, kde si ukladal materiál. Z uvedeného dôvodu si podľa súdu prvej inštancie nemohol byť istý (a teda sa nemohol oprávnenne domnievať), že jeho pozemkové nehnuteľnosti siahajú až po hospodársku budovu, pretože toto jeho presvedčenie nemalo žiadnu oporu v konkrétnej okolnosti, na základe ktorej by sa mohol opodstatnene pokladať za vlastníka aj tej časti svojich pozemkov, ktorá predstavuje sporný pozemok C-KN parc. č. XX/X. Inými slovami, pokiaľ by tento sporný pozemok žalovaný užíval v presvedčení, že je jeho skutočným vlastníkom, tak by podľa názoru súdu prvej inštancie nikdy nepristúpil na dohodu so žalobcami v roku 2005 ohľadne zosúladenia skutočného užívacieho stavu so stavom právnym v zmysle vtedy vyhotoveného geometrického plánu (č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005) a svedok K.. U. by sa nikdy nevyjadril tak, že stranám sporu nebol zrejmy priebeh hranice medzi ich pozemkami a aj sám žalovaný by vo svojej výpovedi uviedol, že pozemok po rodičoch siahal svojou hranicou až po humno, a nie, že „on to užíval na základe geometrického plánu z roku 1984“. Tento geometrický plán už totiž bol výsledkom leteckého snímkovania (a teda s posunom hranice) a v skutočnosti nezobrazoval dovedy nijako neposunutú hranicu z roku 1972. Pokiaľ je teda podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnená držba, ktorá je podľa § 129 ods. 1 v spojení s § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazaná na dobromyseľnosť vydržiteľa, tak súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný takýmto dobromyseľným a teda aj oprávneným držiteľom pozemku C-KN parc. č. XX/X nebol, preto nenadobudol vlastnícke právo k nemu vydržaním a to ani na základe darovania od svojich rodičov, ktorí takisto jeho vlastníckymi neboli. Tento pozemok bol súčasťou pôvodných EN parciel č. X/X a č. X/XX, nadobudnutých žalobcami platnou kúpnu zmluvou zo dňa 22. 12. 1972, ktorí ho nadobudli do vlastníctva podľa § 133 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 01. 01. 1992. Súd prvej inštancie preto určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku parcela č. XX/X, bližšie špecifikovaného vo výroku rozsudku, keď vychádzajúc z aktuálnych zápisov v katastri nehnuteľností (podľa ktorých je vlastníkom tohto pozemku žalovaný) mal preukázaný naliehavý právny záujem žalobcov na podanej žalobe v zmysle § 137 písm. c) CSP, lebo vzhľadom na súčasný evidenčný stav je súdne rozhodnutie o určení bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov spôsobilým podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností (§ 34 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z.), „ktorý umožní dosiahnuť zhodu medzi tvrdeným (skutočným) právnym stavom a stavom zápisov v katastri nehnuteľností“. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobcovia nemajú aktívnu legitímáciu domáhať sa

určenia, že žalovaný je vlastníkom C-KN parcely č. 21/2 a C-KN parcely č. XX/X; takéhoto určenia by sa mohol domáhať jedine sám žalovaný.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu nesúhlasí a podáva proti nemu odvolanie v zmysle § 355 CSP z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol tak, že vyhodnotil vykonané dôkazy, na základe ktorej skutočnosti potom skonštatoval, že žalovaný nemohol spornú nehnuteľnosť - pozemok parcela č. XX/X vydržať v zmysle ust. § 129 ods. 1 v spojení s § 130 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), pretože nebol počas držby dobromyseľný, a teda nebol oprávneným držiteľom. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a hlavne zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil. Žalovaný v odvolaní poukázal tiež „na pochybenie súdu prvej inštancie pri písaní rozhodnutia, na prednej strane ktorého je uvedené, že sa jedná o konanie o určenie hranice pozemkov, pričom súd prvej inštancie uznesením zo dňa 22. 05. 2017, č. k. 12C 192/2012 pripustil zmenu žaloby a to na určenie vlastníckeho práva k pozemku parc. č. XX/X, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, s tým že tento pozemok patrí do BSM žalobcov“. Samotný výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie sa podľa žalovaného týka zmenenej žaloby, ktorý výrok rozsudku súdu prvej inštancie je aj predmetom jeho odvolania. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že strany sporu nemali predstavu o tom ako presne prebieha hranica medzi ich pozemkami, táto hranica bola vlastne určená až geometrickým plánom č. XXX-XX/XXXX, vyhotoveným 07. 09. 2005. Vychádzal zo svedeckých výpovedí bývalého starostu obce K.. U. a svedka Ing. T., člena stavebnej komisie, z ktorých svedeckých výpovedí mal súd prvej inštancie za to, že títo svedkovia potvrdili, že strany sporu nemali v roku 2005 ani predstavu o tom kade prebieha presne hranica medzi ich pozemkami. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že chce poukázať na to, že vždy jasne uvádzal a ukazoval, kade prebieha hranica medzi pozemkami tak, ako tieto pozemky užíval a tak, ako ich užívali jeho právni predchodcovia. Zdôraznil, že na tejto hranici chcel začať stavať oplotenie, avšak stavebné konanie o tom bolo prerušené na námietky žalobcov. Nebol to teda on, kto by mal pochybnosti o priebehu hranice medzi pozemkami. Svedkovia K.. U. a K.. T. boli v konaní vypočutí k tomu, že bola uzavretá dohoda, na základe ktorej bol žalovaný ochotný vypustiť časť z jeho pozemkov (pozemok C-KN parc. č. XX/X) v prospech žalobcov, (ktorý pozemok už aj užíval a mal ho zapísaný na LV) za finančnú náhradu, a to z toho dôvodu, aby sa mohla celá vec uzavrieť a aby sa mohlo vybudovať oplotenie. Ak by bolo pravdivé tvrdenie žalobcov, že sú vlastníkami sporného pozemku, tak potom vyvstáva podľa žalovaného otázka z akého dôvodu by boli pristúpili na samotnú dohodu s následným zamýšľaným odpredajom predmetného pozemku za finančnú náhradu. M. žalobcov nemá podľa žalovaného logiku, pričom s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nezaoberal. Zdôraznil, že sporný pozemok vždy riadne užíval, užívali ho aj jeho právni predchodcovia, pozemok kosil, odvodňoval, mal na ňom uložený stavebný materiál, ktorý mal uložený aj v hospodárskej budove, ktorá stála na hranici pozemkov, po ktorú hranicu pozemok vždy užíval. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní poukázal aj na letecké mapovanie v roku 1982, z ktorého podľa žalovaného jednoznačne vyplýva ako sa pozemky užívali, pričom žalobcovia nikdy toto mapovanie nenamietali, súhlasili s priebehom hranice, čo potvrdili svojim podpisom, pričom mali dostatok času na to, aby namietali výsledky leteckého mapovania, ktorého sa osobne zúčastnili, o čom je aj podpísaný doklad v katastri nehnuteľností. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že navrhol, aby súd prvej inštancie vykonal dožiadanie na kataster, za účelom zistenia tejto skutočnosti, tento dôkaz však súd prvej inštancie nevykonal s odôvodnením, že ho považoval za nadbytočný.

2.1 Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že jeho právni predchodcovia a ani žalobcovia si nikdy nerobili na predmetný pozemok nároky, prvé spory vznikli až vtedy, keď chcel postaviť plot, aby zabránil vstupu hydiny patriacej žalobcom na jeho pozemok. Geometrický plán č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005 bol podľa žalovaného len kompromisom s tým, že plot vybudujú žalobcovia a odkúpia si pozemok vzniknutý podľa tohto geometrického plánu. Na dohodu v roku 2005 pristúpil z toho dôvodu, že chcel svoj pozemok oplotiť. Až do vybudovania oplotenia užíval predmetné pozemkové nehnuteľnosti tak ako jeho právni predchodcovia od roku 1972 a následne on sám na základe darovacej zmluvy. Múr hospodárskej budovy tvoril hranicu medzi pozemkami, preto požiadal žalobcov o súhlas s uskladnením materiálu v tejto hospodárskej budove, keď staval nehnuteľnosť a s vybudovaním dverí na tejto hospodárskej budove od svojho pozemku, s čím žalobcovia súhlasili. Nová hranica na základe geometrického plánu č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005 vznikla na základe kompromisu zúčastnených, čoho boli svedkami aj svedkovia K.. U. a K.. T.. Dovtedy sporný pozemok užívali jeho právni predchodcovia a neskôr na

základe darovania on sám 33 rokov nerušene. Vedel odkiaľ a pokiaľ siahajú jeho pozemky a ako ich užíval. Zdôraznil, že riadne platil daň za pozemky a platí ju dodnes. Pokiaľ ide o výpoveď svedka M. V., žalovaný v odvolaní uviedol, že voči tejto svedeckej výpovedi má námietky, pretože tento svedok si vzhľadom na svoj vek nemohol pamätať na podstatné skutočnosti a vzhľadom na príbuzenský pomer k žalobcom (je ich synom), jeho výpoveď nie je objektívna. V súvislosti so záverom súdu prvej inštancie, že pozemok parc. č. XX/X nevydržal, pretože nebol dobromyseľný, žalovaný v odvolaní poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 14. 02. 2017, kde poukázal na skutočnosti, na základe ktorých pozemok riadne a dobromyseľne vydržal a tak splnil podmienky § 134 ods. 1, § 129 ods. 1, ako aj § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného nevysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré vo veci boli vykonané, v dôsledku čoho nesprávne posúdil vec po právnej stránke a nesprávne vo veci rozhodol. Na základe uvedeného žalovaný v odvolaní navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, prípadne aby ho v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietal a zároveň mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. K obsahu odvolania žalovaného sa žalobcovia písomne vyjadrili a vo vyjadrení uviedli, že sa nestotožňujú s tvrdeniami uvádzanými žalovaným v odvolaní a považujú ich za účelové. Naopak, plne sa stotožňujú so závermi súdu prvej inštancie a s rozhodnutím súdu prvej inštancie a majú za to, že súd prvej inštancie sa vecou dostatočne zaoberal, dostatočne zistil skutkový stav veci, v dôsledku čoho dospel k správne právnemu záveru. Žalobcovia aj žalovaný, resp. ich právni predchodcovia, nadobudli predmetné nehnuteľnosti titulom kúpy v zmysle notárskej zápisnice zo dňa 22. 12. 1972, N XXX/XX, N XXX/XXXX, registrovanej štátnym notárstvom v Žiari nad Hronom dňa 27. 12. 1972 pod č. RI. XXX/XX. Notárska zápisnica, a teda aj predaj nehnuteľností sa riadil geometrickým plánom č. XXX/XXX-XX z 08.11.1972, ktorým došlo k vytvoreniu parciel EN: parcely žalobcov: parcela č. X/X o výmere XXX m<sup>2</sup>, parcela č. X/XX o výmere XXX m<sup>2</sup>, spolu o výmere X XXX m<sup>2</sup> a parcely žalovaného: parcela č. X/XX o výmere X XXX m<sup>2</sup>. Z uvedenej notárskej zápisnice i z výmery jednotlivých parciel je podľa žalobcov zrejmé, že predávajúci mali úmysel predatť žalobcom a žalovanému, resp. jeho právny predchodcami pozemky, každému v 1 výmery, teda každému 1 600 m<sup>2</sup>. V 1982 došlo k posunu hranice, ktorá bola vytýčená rozdielne od hranice podľa geometrického plánu zo dňa 08. 11. 1972. V dôsledku tohto posunu hranice, v rozpore s právnym stavom sa ich pozemok zmenšil o 81 m<sup>2</sup> a žalovanému sa pozemok zväčšil o 81 m<sup>2</sup>. Z uvedeného je podľa žalobcov zrejmé, že žalobcovia disponujú právnym titulom, ktorý svedčí v ich prospech, napriek nesprávne zápisu v katastri. Žalovaný sám presne nevedel kadiaľ vedie hranica, a taktiež sa k tejto otázke v konaní nevedeli jasne vyjadriť ani vypočítaní svedkovia. Z uvedeného je podľa žalobcov zrejmé, že žalovaný nemohol daný pozemok vydržať, nakoľko nie sú splnené zákonné predpoklady pre držbu, a to ani dobromyseľnosť, ani doba trvania. K tvrdeniu žalovaného, že keďže žalobcovia v roku 2005 pristúpili k dohode, tak je nelogické, aby sa cítili vlastníkmí predmetného pozemku, žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že predpoklad logiky žalobcov žalovaným je v tomto prípade irelevantný, pretože žalobcovia disponujú právnym titulom, resp. nadobúdacím titulom, z ktorého je zrejmé ich vlastníctvo a v roku 2005 dospeli k dohode len preto, že zistili rozpory vo výmerách a snažili sa vec riešiť mimosúdne. Dohoda o kúpe a predaji pozemkov mala znieť v tom zmysle, že pozemky si "odpredajú" za 1 SK, čím sa usporiadajú ich vzťahy, bez toho aby museli viesť súdne konanie. K uzavretiu kúpnej zmluvy však nedošlo práve z toho dôvodu, že žalovaný žiadal zaplatiť sumu 15 € za 1m<sup>2</sup>, a teda žalobcovia nemali vôľu kupovať za trhovú cenu vlastné vlastníctvo. Uvedené vyplýva podľa žalobcov aj z listov účastníkov doložených do spisu v konaní. Na základe uvedených skutočností žalobcovia navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Na vyjadrenie žalobcov k odvolaniu žalovaného reagoval žalovaný písomným vyjadrením, kde uviedol, že nie je pravdou, že by nevedel kadiaľ vedie hranica medzi pozemkami, pretože dňa 19. 03. 1984 boli hranice zamerané Geodéziou Žilina, a . s. a boli v teréne označené kolíkmi. Na základe tohto zamerania bol vypracovaný geometrický plán, ktorý je založený v spise. Takže sa presne vedelo kadiaľ ide hranica a tak sa aj predmetné pozemky užívali až do roku 2005, kedy žalovaný na Obecný úrad Stará Kremnička podal oznámenie drobnej stavby na vybudovanie oplotenia svojho pozemku, s ktorým žalobcovia nesúhlasili a obec mu (žalovanému) nevydala stavebné povolenie, kým sa na hranici pozemkov nedohodnú. Z uvedeného dôvodu sa dňa 19. 08. 2005 konalo stavebné konanie priamo v teréne, ktorého sa zúčastnil aj starosta obce a predseda stavebnej komisie, ktorí boli v konaní vypočítaní ako svedkovia a ktorí sa k užívaniu pozemkov nemohli a ani nechceli vyjadriť, nakoľko nežili v blízkosti týchto pozemkov a stav poznajú až od roku 2005. Na tomto stavebnom konaní vznikla dohoda, ktorá je založená v spise. Táto dohoda vznikla na základe toho, že ak žalobcovia vybudujú medzi.

pozemkami oplotenie, žalovaný im časť pozemku, ktorý bude za plotom odpredá. V tejto dohode sa nehovorí o sume za predaj pozemku tak, ako to uvádzajú žalobcovia (1 Sk.) Až na základe tejto dohody bol vypracovaný geometrický plán v roku 2005, ktorý je založený v spise. Po vybudovaní oplotenia medzi pozemkami podľa tohto geometrického plánu, žalobcov viackrát ústne aj písomne vyzval na vysporiadanie novovzniknutých pozemkov a navrhol im sumu za odkúpenie - odpredanie predmetných pozemkov. Žalobcovia nemali záujem tieto pozemky odkúpiť, preto podal dňa 19.10.2012 na Okresný súd Žiar nad Hronom žalobu na odstránenie oplotenia z jeho pozemku, evidovanú pod spisovou značkou 10C/189/2012-17. V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalobcov žalovaný uviedol, že sa cíti vlastníkom spornej parcely, túto riadne užíval a užívali ju aj jeho predchodcovia s tým, že mu pozemok vlastnícky patrí. Pozemok riadne nerušene užíval ako svoj, hradil zaň na obecnom úrade daň. Z uvedených dôvodov žalovaný označil vyjadrenie žalobcov k jeho odvolaniu za účelové a nepravdivé.

5. Na obsah predmetného vyjadrenia žalovaného reagovali žalobcovia písomným podaním, kde uviedli, že sa nestotožňujú s tvrdeniami uvádzanými žalovaným vo vyjadrení k ich vyjadreniu a považujú ich za účelové. Naopak plne sa stotožnili so závermi rozhodnutia súdu prvej inštancie, majú za to, že súd prvej inštancie sa s vecou dostatočne zaoberal, dostatočne zistil skutkový stav vecí, v dôsledku čoho dospel k správne právnemu záveru. Zdôraznili, že predmetné nehnuteľnosti nadobudli riadne titulom kúpy. Disponujú právnym titulom, ktorý svedčí v ich prospech, napriek nesprávne zápisu v katastri. Žalovaný sám presne nevedel kadiaľ vedie hranica a na tomto tvrdení trvajú, napriek vyjadreniu žalovaného. Ani jednotliví svedkovia sa nevedeli jasne vyjadriť, čo v konečnom dôsledku skonštatoval aj súd prvej inštancie. Tvrdenie žalovaného, že sa svedkovia nemohli presne vyjadriť, nakoľko nežijú v blízkosti týchto pozemkov, neobstojí, pretože vedomosť svedka o hranici pozemku nie je závislá od miesta bydliska svedka. V uvedenej súvislosti dali žalobcovia v predmetnom vyjadrení do pozornosti, že sa jednalo o svedkov navrhnutých práve žalovaným, ktorý ich výpovede teraz spochybňuje. Z uvedeného je podľa žalobcov zrejmé, že žalovaný nemohol danú nehnuteľnosť vydržať, nakoľko nie sú splnené zákonné predpoklady pre držbu, a to ani dobromyseľnosť, ani doba trvania držby. K tvrdeniu žalovaného, že keďže žalobcovia pristúpili v roku 2005 k dohode, tak je nelogické, že sa cítili vlastními, žalobcovia v predmetnom vyjadrení uviedli, že uvedený predpoklad logiky žalovaného je irelevantný, nakoľko disponujú právnym titulom, resp. nadobúdacím titulom, z ktorého je zrejmé ich vlastníctvo. Z uvedeného dôvodu žalobcovia v závere vyjadrenia žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcom náhradu trov konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom i v druhoinsštančnom konaní.

6. Krajský súd ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti: C-KN parcely č. XX/X, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX, vedenom I. úradom A. nad Q., katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil; vo zvyšnej časti zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovaného, ktorý súdu prvej inštancie v odvolaní vytýkal, že jeho rozhodnutie o tom, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti: C-KN parcely č. XX/X, zapísanej na LV č. XXX, vedenom I. úradom A. nad Q., katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

8. Podľa ust. § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

9. Podľa ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

10. Podľa ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

11. Po prejednaní odvolania žalovaného z hľadiska vyššie uvedených odvolacích námietok odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, tak odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zreteľne vysvetlil z akých dôkazov pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádzal a ako tieto dôkazy jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti posúdil (§ 191 CSP). V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že z ustálenej judikatúry vyplýva, čo (akú činnosť súdu) možno považovať za hodnotenie dôkazov. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo 204/2009 zo dňa 14. 09. 2011 uviedol, že „hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97)“.

12. Súd prvej inštancie v odseku 10 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil, ako s poukazom na ust. § 191 CSP vyhodnotil vykonané dôkazy, keď konštatoval, že žalovaný síce sporný pozemok C-KN parcela č. XX/X užíval po tom ako ho po administratívnom posune hranice okolo roku 1982 spolu s ostatnými pozemkami získal od svojich rodičov darom (a to časť v roku 1984 a časť v roku 1995), no vzhľadom na v skutočnosti na mieste samom nevyznačenú a teda nejasnú hranicu, ktorá bola ustálená až v roku 2005 geometrickým plánom č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005, vyhotoveným po dohode so žalobcami, nemohol ju užívať v presvedčení, že je jej vlastníkom. V uvedenom myšlienkovom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, či logické rozpory, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Žalobcovia 1/ a 2/ na preukázanie svojho tvrdenia, že pozemok C-KN parcela č. 22/6, záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, zapísaný na LV č. XXX, vedenom I. úradom A. nad Q., katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom patrí do ich BSM predložili súdu kúpnu zmluvu uzatvorenú vo forme notárskej zápisnice N XXX/XX, Nz 427/1972 dňa 22. 12. 1972, z ktorej vyplýva aké nehnuteľnosti a v akej výmere na základe uvedenej kúpnej zmluvy nadobudli do vlastníctva žalobcovia a aké právni predchodcovia žalovaného (jeho rodičia). V konaní nebolo sporné, že v dôsledku leteckého mapovania (snímkovania) pozemkov v obci L. V. v roku 1982 došlo k posunu hranice medzi pozemkami žalobcov a právnych predchodcov žalovaného, (ktorí predmetné pozemky neskôr žalovanému v roku 1984 a v roku 1995 darovali) k nezhodám, ktorých dôsledkom boli okrem iného problémy súvisiace s oplotením pozemkov, preto bol vypracovaný GEODÉZIOU Žilina, a. s. geometrický plán č. XXX-XX/XXXX zo dňa 07. 09. 2005, ktorý určil hranicu pozemkov žalobcov a žalovaného v zhode so stavom v roku 1972, teda v čase kúpy, a súčasne odčlenil parcely č. XX/X, č. XX/X, č. XX/X a č. XX/X. Následne uzatvorili žalobcovia 1/ a 2/ a žalovaný 19. 08. 2005 dohodu, v zmysle ktorej sa dohodli na zhotovení plota a na tom, že žalovaný žalobcom predmetný pozemok C-KN parc. č. XX/X ( podľa tvrdenia žalobcov za symbolickú sumu), odpredá. Keďže k tomu pre nezhody týkajúce sa kúpnej ceny nedošlo, pristúpil žalovaný k obrane spočívajúcej v tvrdení, že pozemok C-KN parc. č. XX/X vydržal. Súd prvej inštancie sústredil teda svoju pozornosť v rámci dokazovania na to, či boli splnené zákonom stanovené podmienky vydržania predmetnej nehnuteľnosti žalovaným, pričom dospel k záveru, že žalovaný nenadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku vydržaním, pretože v konaní nebolo preukázané, že by bol dobromyseľným a tým pádom aj oprávneným držiteľom predmetného pozemku. Pri aplikácii príslušných zákonných ustanovení na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvej inštancie vytýkané žalovaným, ktoré by podľa žalovaného malo spočívať v tom, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry možno za nesprávne právne posúdenie veci považovať subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva, ktorý spočíva v tom, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval správny právny predpis, alebo v tom, že súd

síce na zistený skutkový stav použil správnu právnu normu, nesprávne ju ale interpretoval. (viď napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo 4/2009 a sp. zn. 7Cdo 7/2010 ).

14. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie aplikoval na vykonanom dokazovaní zistený skutkový stav vyššie citované ustanovenie § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda ustanovenia upravujúce držbu, oprávnenú držbu a nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, pričom dospel k správne záveru, že pokiaľ je podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnená držba, ktorá je podľa ust. § 129 ods. 1 v spojení s ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazaná na dobromyseľnosť vydržiteľa, tak žalovaný oprávneným a dobromyseľným držiteľom pozemku C-KN parc. č. 22/6 nebol, preto nenadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku vydržaním a ani darovaním od svojich rodičov, ktorí takisto vlastníkmi uvedeného pozemku neboli.

15. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti: C-KN parcely č. XX/X záhrada o výmere XX m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXX vedenom I. úradom Žiar nad Q., katastrálny odbor pre k. ú. L. V., obec L. V., okres Žiar nad Hronom a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil; vo zvyšnej časti ostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že okresný súd nesprávne v záhlaví rozsudku uviedol predmet konania, vzhľadom k tomu, že v priebehu konania pripustil, tak ako je vyššie uvedené, zmenu petitu žaloby. Z uvedených dôvodov by bolo správne a opodstatnené, aby okresný súd postupom podľa ust. § 224 CSP uvedenú zrejmu nesprávnosť v záhlaví svojho rozsudku opravil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej (náhrady) rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).